

Arrest

nr. 148 472 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 24 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2011 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 16 januari 2012 wordt deze beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ingetrokken.

Op 13 januari 2012 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 19 januari 2012 aan de verzoekende partij wordt betekend. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 24.11.2009 en de aanvulling d.d. 14.12.2010 ingediend door :

F., F. S. (...) (R.R.: 661090355404)

Nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

Geboren te S. (...) op (...)

Adres: (...)

Momenteel verblijft hij in het Centrum voor illegalen, Steenweg op Wortel 1 A, 2330 MERKSPLAS in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat hij zijn best heeft gedaan om zich te integreren, een appartement huurde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan S. L. (...) (°(...)), en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel wordt de schending aangehaald van het redelijkheidsbeginsel en van "de beginselen van behoorlijk bestuur". Omwille van hun onderlinge verwevenheid, is de Raad van oordeel dat voormelde middelen samen dienen te worden behandeld.

2.1.1. De middelen luiden als volgt:

"De regularisatie aanvraag van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in eerste instantie verworpen door te stellen dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3. en 9bis van de wet van 15 december 1980, terwijl de criteria van deze instructie volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer van toepassing zijn omdat de instructie vernietigd is door de Raad van State in haar arresten van 9 december 2009 en 5 oktober 2011.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat de vernietiging van voornoemde instructies door de Raad van State de Dienst Vreemdelingenzaken er in ieder geval nooit van weerhouden heeft om in honderden (waarschijnlijk duizenden) andere dossiers deze instructies toch te blijven toepassen met de uitdrukkelijke motivering (zie in een willekeurig ander dossier, zie thans bijgevoegd stuk 2): "Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. "

Door deze instructies in casu niet toe te passen schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

De vorige - inmiddels ingetrokken - beslissing dd. 11 augustus 2011 verwerpt de regularisatie aanvraag van verzoeker met als belangrijkste motivering dat verzoeker geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A omdat hij geen geloofwaardige poging tot het bekomen van wettig verblijf zou ondernomen hebben voor 18 maart 2008. Zijn ononderbroken verblijf in België van vijf jaar en zijn duurzame lokale verankering in België worden door deze beslissing niet ter discussie gesteld en dus minstens stilzwijgend aanvaard.

In deze beslissing wordt gesteld dat werkbereidheid en een sociaal netwerk niets afdoen aan de voorwaarden van de instructies van 19 juli 2009. Nadien wordt deze beslissing ingetrokken naar alle waarschijnlijkheid omdat men beseftte dat verzoeker in casu wel degelijk een geloofwaardige poging tot het bekomen van wettig verblijf heeft ondernomen voor 18 maart 2008.

In de huidige bestreden beslissing wordt dan gesteld dat diezelfde voorwaarden en criteria van de instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn waarna de erkende werkbereidheid en lokale verankering niet weerhouden worden "omdat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

Dit is alleszins een gebrekkige en tegenstrijdige motivering (zie ook infra onder het tweede middel). Daarnaast wordt artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 overduidelijk geschonden nu verzoeker alleszins voldoende elementen heeft aangereikt die een regularisatie op basis van voornoemd artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde werkwilgheid, lokale verankering en een sociaal netwerk en hij bovendien beantwoordt aan de voorwaarden en criteria van de instructies van 19 juli 2009 die de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds toepast en toegepast heeft.

Deze schending blijkt des te meer uit het feit dat de niet-toepassing van de voorwaarden en criteria van de instructies van 19 juli 2009 in casu heeft geleid tot de afwijzing van de aanvraag tot regularisatie van verzoeker terwijl de vorige negatieve beslissing gemotiveerd wordt door te verwijzen naar diezelfde voorwaarden en criteria van de instructies van 19 juli 2009 en m.n. het beweerde gebrek aan geloofwaardige poging tot het bekomen van wettig verblijf voor 18 maart 2008.

TWEEDE MIDDEL: De bestreden beslissing is gesteund op verkeerde feitenvinding, is gebrekkig gemotiveerd en werd niet zorgvuldig genomen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt aan verzoeker gegeven in eerste instantie door te stellen dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3. en 9bis van de wet van 15 december 1980, terwijl de criteria van deze instructie volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer van toepassing zijn omdat de instructie vernietigd is door de Raad van State in haar arresten van 9 december 2009 en 5 oktober 2011.

In de vorige beslissing werd door gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie gesteld dat werkbereidheid en een sociaal netwerk niets afdoen aan de

voorwaarden van de instructies van 19 juli 2009, terwijl thans diezelfde erkende werkbereidheid en lokale verankering niet weerhouden worden omdat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Daar komt nog bij dat de vernietiging van voornoemde instructies door de Raad van State de Dienst Vreemdelingenzaken er in ieder geval nooit van weerhouden heeft om in honderden (waarschijnlijk duizenden) andere dossiers deze instructies toch te blijven toepassen met de uitdrukkelijke motivering dat de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

In dergelijke omstandigheden is de niet-toepassing van voornoemde instructies een gebrekkige en tegenstrijdige motivering die dient te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing dd. 13 januari 2012.

Door de beslissing tot weigering van verblijf in tweede instantie te motiveren door - overigens volkomen ten onrechte - te stellen dat de integratie van verzoeker geen grond tot regularisatie kan vormen omdat deze louter het gevolg is van zijn eigen houding, terwijl verzoeker alleszins voldoende elementen heeft aangereikt die een regularisatie op basis van voornoemd artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde werkwillegheid, lokale verankering en een sociaal netwerk en hij bovendien beantwoordt aan de voorwaarden en criteria van de instructies van 19 juli 2009, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Overigens stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie volkomen ten onrechte dat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, dan wanneer hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen tot het bekomen van wettig verblijf; m.n. de consultatie door zijn vriendin S. L. (...) van een advocaat aangaande zijn verblijfstoestand (bevestigd in de e-mail dd. 7 oktober 2009 van Mr. Joseph LECLEF).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 13 januari 2012 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten. Immers werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker beantwoordt aan werkelijk alle voorwaarden van criterium 2.8A, zijnde een ononderbroken verblijf in België van vijf jaar, duurzame lokale verankering in België en ook een geloofwaardige poging tot het bekomen van wettig verblijf voor 18 maart 2008.

Daar komt nog bij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie eerst wel nog de voornoemde vernietigde instructies toepaste en nu ineens deze niet meer wenst toe te passen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde - minstens achterhaalde - feitenvinding.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen." (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

Ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wel degelijk beschikken over alle gegevens i.v.m. de werkbereidheid en lokale verankering van verzoeker.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36).

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissingen te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen en het bevel om het grondgebied te verlaten aldus in te trekken.

DERDE MIDDEL: De bestreden beslissing is niet redelijk en getuigt niet van een behoorlijk bestuur. Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Door de regularisatie aanvraag van verzoeker eerst af te wijzen door te stellen dat zijn werkbereidheid en zijn sociaal netwerk niets afdoen aan de voorwaarden van de instructies van 19 juli 2009, terwijl thans diezelfde erkende werkbereidheid en lokale verankering - overigens ten onrechte - niet weerhouden worden omdat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Door de regularisatie aanvraag van verzoeker eerst af te wijzen op basis van voornoemde vernietigde instructies en nadien diezelfde regularisatie aanvraag af te wijzen omdat verzoeker erin verwijst naar diezelfde vernietigde instructies, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk gehandeld.

*Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J., *ibid.*, p.55).*

Door eerst de werkwillegheid en de lokale verankering van verzoeker terzijde te schuiven omdat verzoeker zogenaamd geen geloofwaardige poging tot het bekomen van wettig verblijf voor 18 maart 2008 ondernomen zou hebben en nadien diezelfde werkwillegheid en lokale verankering terzijde te schuiven omdat verzoeker zogenaamd zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Aldus komt de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit.

De beslissing komt des te onredelijk voor nu de gemachtigde van de Staatssecretaris eerst voornoemde instructies nog gebruikt om de regularisatie aanvraag van verzoeker af te wijzen en nadien aan verzoeker verwijt dat hij zich beroepen heeft op diezelfde instructies omdat ze zijn afgeschaft.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt."

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In een eerste en tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 en op het feit dat de bestreden beslissing gesteund is op een verkeerde feitenvinding, gebrekkig gemotiveerd en niet zorgvuldig genomen'.

Beide middelen worden omwille van hun onderlinge gelijkenis gezamenlijk behandeld.

Verzoeker stelt dat de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State verwerende partij niet weerhouden heeft de criteria, zoals vermeld in deze instructie, toe te passen in honderden dossiers met als motivering dat de staatssecretaris, ondanks de vernietiging ervan, de criteria alsnog blijft toepassen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Door de criteria in casu niet toe te passen, wordt art. 9bis van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Hij zou tevens voldoende elementen aangehaald hebben om zijn regularisatie te staven op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, met name zijn werkwillegheid, lokale verankering, sociaal netwerk en het feit dat hij in aanmerking komt voor de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker verwijst ook naar de beslissing d.d. 11 augustus 2011, die ingetrokken werd en die oordeelde dat hij niet in aanmerking kwam voor criterium 2. 8A, gelet op het gebrek aan geloofwaardige poging. Een en ander zou een tegenstrijdige en gebrekkige motivering inhouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in art. 9bis van de wet van 15 december 1980 nergens sprake is van één of andere instructie. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze deze wetsbepaling geschonden zou kunnen worden door de door verzoeker ontwikkelde kritiek. Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.7 69 d.d. 9 december 2009, zoals de opmerkt.

Een schending van art. 9bis van wordt niet aannemelijk gemaakt.

bestreden beslissing terecht de wet van 15 december 1980

Zowel de juridische als feitelijke grondslagen kunnen eenvoudigweg gelezen worden in de thans bestreden beslissing en verzoeker maakt niet aannemelijk op welke wijze deze motivering hem niet in staat stelt deze elementen te begripen. Het doel van de formele motiveringsplicht is derhalve vervuld.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat verwerende partij is uitgegaan van verkeerde feitelijkheden of dat zij deze verkeerd geïnterpreteerd zou hebben en op basis daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen, dermate dat de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn.

Tot slot stelt verzoeker wel degelijk in aanmerking te komen voor criterium 2.8A, opnieuw de arresten van de Raad van State negerend.

De beslissing motiveert dat verzoeker geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens zijn de periode dat hij in België is zijn verblijf te wettigen. Dit wordt niet betwist door verzoekende partij. Derhalve wordt op niet kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat hij zich, sinds zijn verblijf in België genesteld heeft in zijn illegale verblijfsstatus. De verwijzing naar een al of niet geloofwaardige poging (consultatie bij een advocaat) is niet relevant en doet, zoals gezegd, geen afbreuk aan de motivering dat hij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn lokale verankering en werkbereidheid in de beslissing d.d. 11 augustus 2011 worden afgewezen omdat deze geen afbreuk doen aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009, terwijl in de thans bestreden beslissing deze niet worden aanvaard, omdat hij zichzelf in illegaal verblijf heeft genesteld. Een en ander zou de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, daargelaten de vraag of een dergelijke werkwijze de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan, de beginselen van behoorlijk bestuur de Belgische Staat niet toelaat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 contra legem toe te passen. Verzoekende partij gaat voorbij aan de twee arresten van de Raad van State, de vigerende wetbepalingen en het feit dat de instructie om die reden niet meer kan toegepast worden, zoals vermeld in de bestreden beslissing. Bij gebreke aan ernstige betwisting van deze motivering, kan verzoekers kritiek geen afbreuk doen aan de thans bestreden beslissing.

Zie in die zin RVV nr. 68 68218 d.d. oktober 2011,:

"Verzoekster die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F) . "

Het derde middel is ongegrond."

2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* eveneens een onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Op 19 juli 2009 heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Daarenboven oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Het arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze gesteld dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partij om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze aangegeven dat deze criteria vervat in de vermelde instructie als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse blijkt aldus niet. De verwerende partij stelde aldus ook geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaarde aldus net haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Door te stellen dat de verwerende partij in de praktijk alsnog toepassing zou maken van de criteria van de instructie, daargelaten of dit gestelde kan worden aangenomen, toont de verzoekende partij ook nog niet aan dat de betwiste motivering in de thans bestreden beslissing incorrect is of dat de verwerende partij enige appreciatiefout maakte. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij – na te hebben geoordeeld dat de verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – op basis van haar discretionaire bevoegdheid een onderzoek heeft gevoerd naar de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen die naar haar mening een machtiging tot verblijf in België verantwoord en voor elk van deze elementen motiveerde waarom deze de toekenning van een verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk kon beschikken over alle gegevens in verband met haar werkbereidheid en lokale verankering, stelt de Raad vast dat zulks niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Dienaangaande stelt de gemachtigde enkel vast dat de lokale verankering van de verzoekende partij, die onder meer blijkt uit haar werkbereidheid, louter het gevolg is van haar eigen houding. De verzoekende partij toont met deze loutere stelling niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op een verkeerde, of minstens achterhaalde, feitenvinding.

Voorts haalt de verzoekende partij aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werden geschonden omdat in de bestreden beslissing – ten onrechte – wordt vermeld dat haar integratie geen grond tot regularisatie kan vormen omdat deze louter het gevolg is van haar eigen houding, terwijl zij *“voldoende elementen heeft aangereikt die een regularisatie op basis van voornoemd artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde werkwillegheid, lokale verankering en een sociaal netwerk”*. De Raad stelt vast dat voormelde argumentatie neerkomt op het louter herhalen van enkele elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging naar voor heeft gebracht als grond voor regularisatie, gepaard met de stelling dat deze elementen wel degelijk een regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Het zich louter niet akkoord verklaren met de conclusie van de gemachtigde, volstaat echter niet om aan te tonen dat de gemachtigde dienaangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

De verzoekende partij haalt verder nog aan dat de verwerende partij geheel ten onrechte heeft vastgesteld dat zij zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf, nu haar vriendin S. L., zoals blijkt uit de e-mail van 7 oktober 2009, een advocaat heeft gecontacteerd aangaande haar verblijfstoestand. De Raad stelt vast dat in deze e-mail, die gericht is aan de toenmalige raadvrouw van verzoekende partij, het volgende wordt vermeld: *“Zij vroeg mij of ik het nodige kon doen om de toestand te regulariseren van haar vriend. Dar het hier om een vreemdeling ging heb ik haar naar U verwezen, vermits ik helemaal niet vertrouwd ben met de problematiek.”* Uit deze e-mail blijkt derhalve duidelijk dat, hoewel de raadsman in zijn e-mail vermeldt *“enkele jaren geleden”* te zijn geraadpleegd door de voorgehouden partner van de verzoekende partij in verband met de regularisatie van laatstgenoemde, de raadsman toen geen stappen heeft ondernomen dienaangaande en dat de verzoekende partij via de raadvrouw aan wie het dossier werd doorverwezen pas op 14 november 2009 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat zij tussen de periode 2001 en 2009 een verblijfsaanvraag heeft ingediend teneinde haar verblijf in België te wettigen en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteld dat zij zich aldus bewust heeft genesteld in illegaal verblijf.

De verzoekende partij haalt ook aan dat in de, nadien ingetrokken, beslissing van 11 augustus 2011 hoofdzakelijk wordt vastgesteld dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.A omdat zij geen geloofwaardige poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf zou hebben ondernomen voor 18 maart 2008. In deze beslissing wordt gesteld dat haar – niet betwiste – werkbereidheid en sociaal netwerk niets afdoen aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009. In de huidige bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat diezelfde criteria niet meer van toepassing zijn, waarna gesteld wordt dat de *“erkende werkbereidheid en lokale verankering niet weerhouden worden”* omdat zij *“zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”*. De verzoekende partij stelt vast dat een dergelijke motivering gebrekkig en tegenstrijdig is en manifest berust op *“onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte”*, dat een dergelijke motivering een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde hierdoor de *“grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur”* klaarblijkelijk heeft overschreden.

De Raad stelt vast dat de beslissing van 11 augustus 2011 werd ingetrokken door verwerende partij op 16 januari 2012. Dit impliceert dat voormelde beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vergelijking in het verzoekschrift tussen de motivering in de beslissing van 11 augustus 2011 en de motivering in de bestreden beslissing, waaruit verzoekende partij een schending afleidt van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, is dan ook niet dienstig. Verder wijst de Raad er wederom op dat de instructie, doordat deze werd vernietigd door de Raad van State, niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing terecht niet kon worden toegepast en de Raad niet vermag te toetsen aan de bedoelde instructie.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde door haar ter ondersteuning van de grond van haar aanvraag ingeroepen elementen geen rekening heeft gehouden, dat bepaalde elementen niet op hun waarde werden beoordeeld, of dat verweerder op kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Enige kennelijk onredelijke toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of willekeur blijkt niet.

Uit wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk heeft gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt werd genomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Waar de verzoekende partij in het derde middel nog de schending aanhaalt van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", merkt de Raad op dat in het verzoekschrift niet wordt aangegeven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden worden en op welke manier deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook onontvankelijk.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ten slotte nog vraagt om "*het bevel om het grondgebied te verlaten aldus in te trekken*", merkt de Raad op dat huidig beroep, zoals blijkt uit het opschrift van het verzoekschrift, de inhoud van het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken, niet gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS